

saaledes: Portofriheden hæves, og de vedkom-
mende Embedsmænd erholde Erstatning for
den Porto, de have udlagt, i Henhold til de
gjældende Regler, indtil der kan staffles dem
Vederlag derfor paa den Maade, som Para-
graphen angiver. Jeg kan ikke iidssee, at der
der er Nogetsomhelst, der er uklart eller uty-
deligt, og, naar det ærede Medlem har hen-
viist til Udvalgets Betænkning, saa vil det jo
let sees, at de Uttringer, som der findes, heller
ikke modsigte det, som jeg har tilladt mig
at sige. Saaledes navnlig allerede det
første Punkt, som det ærede Medlem frem-
hævede. Han siger, at Udvalget har henledet
Opmærksomheden paa, at det turde være ikke
mindre vanskeligt end utilraadeligt at fast-
sætte Godtgjørelsen, forinden det er ud-
fundet, hvilken Værdi denne Portofrihed, ind-
skrænket indenfor dens lovlige Grændser, har
for hvert Embede for sig; men det er heller
slet ikke Meningen; der skal heller ikke fast-
sættes nogen Godtgjørelse, forinden det er ud-
fundet. Der som det ærede Medlem vil læse
igjennem, hvad der staaer i § 15, vil han
see det. (O. h. s. s. n.: Jeg har læst Paragra-
phen.) Ja, jeg forsikrer det ærede Medlem,
at jeg virkelig har været i Tvivl om, hvor-
vidt han havde rigtig gennemlæst baade denne
Paragraph og § 13; der var virkelig i hans
Foredrag Noget, som gjorde, at jeg maatte
tvivle derom. Hvorledes kan det ærede Med-
lem f. Ex. stille Forslag om, at § 15 skal
gaae ud, naar han havde lagt Mærke til, at
der staaer i § 13, at for Forsændelser mellem
Statsmyndigheder skal Portoen være erlagt
forud. Det er jo umuligt, at dette da kunde
blive staaende. Men Sagen er den, at her er
givet aldeles klare Bestemmelser for, hvorledes
man skal komme til Godtgjørelsen, og denne
skal først gives, efterat Portoen er betalt. Det
vil altsaa ikke være nødvendigt at fastsætte no-
gen Godtgjørelse, forinden Værdien af Porto-
friheden er udfunden, thi Godtgjørelsen gives
først, efterat den er udfunden, og Paragraphen
gaaer jo ud paa at vise, hvorledes den skal

udfindes. Det ærede Medlem vil altsaa see,
at hele den Betænkning falder bort. Med
Hensyn til Forholdet mellem Communerne og
Private og Communerne indbyrdes, saa er det
fuldkommen klart, at der ikke vil blive givet
Communerne nogen Godtgjørelse i denne Hen-
seende, thi deres Portofrihed er jo hævet.
Communerne maae altsaa af deres Commune-
kasser bære de smaa Portoudgifter, de have.
Hvad endelig det tredje Forhold angaaer, nem-
lig Spørgsmaalet om, naar en Sag ophører
at være en Stats sag og gaaer over til at være
en Privatsag, saa er det jo klart nok, at den
naturlige og simple Bestemmelse er den, at,
saalænge som en Sag gaaer mellem Stats-
myndighederne, er det en Stats sag. Naar
altsaa, for at bruge det Exempel, som det
ærede Medlem nævnte, en Mand til Amts-
forvalteren indgiver en Begjæring om at blive
fri for Bygningsafgift, og Sagen saa gaaer
fra Amtsforsvalteren til Amtmanden og fra
Amtmanden til Generalstatedirecteuren, saa
har naturligviis dette, at denne Sag skal pas-
sere de forskjellige Autoriteter, en Mening, nem-
lig den, at Staten, inden den kan tage Be-
slutning i dette Forhold, maa have at vide,
hvorvidt de Grunde ere tilstede, som bør være
tilstede, for at saadan fritagelse kan gives,
og Sagen er altsaa, saalænge den bevæger
sig mellem disse forskjellige Autoriteter, en
Stats sag. Det vil altsaa være overmaade sim-
pelt, og der behøves ikke nogen vidtløftig Un-
dersøgelse for at drage Grændsen. Det fore-
kommer mig saaledes, at de tre Bemærkninger
i Betænkningen, som det ærede Medlem har
fremdraget, netop ere af den Bessaffenhed, at
de klarligen vise, at der ikke er nogen Nød-
vendighed for et saadant Regulativ, og
naar det ærede Medlem har spurgt mig,
om jeg kan fremlægge et saadant, saa
maa jeg dertil svare: Nei; thi jeg veed
sletikke, hvad det skulde handle om. De
Bestemmelser, der staae her, ere, saavidt jeg
kan see, saa fyldestgjørende, saa afgjørende
med Hensyn til alle Tilfælde, der kunne